

Анна Волошина

**МОЄМУ НАСТАВНИКУ
Н.СМИК**

День – це маленьке життя...
І потрібно його прожити так,
Нібито ти повинен померти нині,
А тобі подарували іще цілу добу...

*Миттєвості
життя*

Видавництво
“ВОЛИНСЬКІ ОБЕРЕГИ”

2015

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
В 687

*Автор висловлює щиру подяку
за допомогу у виданні цієї збірки
своєму брату Волошину Віктору Михайловичу
та голові Рокитнівської райдержадміністрації
Кушніру Миколі Захаровичу*

В авторській редакції

Волошина А. М.
В 687 Миттевості життя / А. М. Волошина. – Рівне : Волин.
обереги, 2015. – 88 с.

ISBN 978-966-416-383-2

У своїй восьмій поетичній збірці “Миттевості життя”, звертаючи увагу на рух часу, на миттевості одного дня, авторка намагається вповільнити час, щоб ще раз озирнутися на минуле і прочитати його як книгу пізнання самої себе. В своїх віршах вона закликає до непростих роздумів про прості істини, в яких якраз і розкриваються ті моменти буття, на які ми звертаємо увагу через призму своїх особистих страждань і тому не в змозі правильно збагнути, – що коїться і що робити?..

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-383-2

© Волошина А. М., 2015
© “Волинські обереги”, 2015

* * *

Рано чи пізно людина через стрімкі промені роздрібненого на часточки внутрішніх страждань часу потрапляє в зону колосальної переоцінки своєї істотності та якихось особистих поміркувань своєї внутрішньої світобудови. Через терновий вінець пошуків, знаходжень та болючих втрат вона зненацька помічає таємну тишу навколо себе. Вона починає підбирати слово для цього нового стану. І врешті решт знаходить лише одне відповідне формулювання, – самотність. Та сама самотність, яка замість довгоочікуваного спокою приводить людину до глибинного хвилювання. Та сама однина, яка боїться подальших життєвих втрат і разом із тим чекає нових неприємних змін.

Як правило, більшість із тих, хто проходить подібний іспит життя, дуже швидко втрачає життєві орієнтири і починає з образою дивитись на всіх і вся. Цей процес дуже болючий і майже безповоротний. І тільки креативне ставлення до дійсності та вогонь творчої природи здатні пробитися із цієї темряви забуття до світу вічності і невимовної радості. Тільки їм, – таким людям, людям творчим та змістовним, – на всіх стежинках свого особистого життя під силу приймати до всього бідонного філософську позицію і легко рухатися в паралельному руслі до звершення своєї великої мети.

В контексті вищесказаного хотілось би звернути вашу увагу на збірку віршів-роздумів Анни Михайлівни Волошиної під неоднозначною назвою «Миттєвості життя». В них якраз і розкриваються ті моменти буття, на які ми звертаємо увагу через призму своїх особистих страждань і тому не в змозі правильно збагнути, – що коїться і що робити?

Дивно те, що власне таким людям як вона немовби відкривається спосіб бачити не саму проблему, а її сутність, і суть ця прихована в швидкому часовому русі. А помітити це може не кожен.

В своїх вільно римованих творах вона підштовхує нас до свободи мислення. Лише там вона вбачає шлях до істинної свободи від залежностей сьогодення. В них вона намагається розповісти про те, що надія має право на існування: розмовляючи з осінню, вона просить її стати подругою, а не формою її особистого життя. Піднімаючи болючі соціально-політичні питання, вона призиває на допомогу здоровий людський глузд та надію на спасіння. Розповідаючи про біль людської душі, їй вдається вийти на світло правди і звідти скерувати наше сприйняття реальності на прикмети добра і правди Божої. Звертаючи увагу на рух часу, на миттєвості одного дня, вона намагається вповільнити час, щоб іще раз озирнутися на минуле і прочитати його як книгу пізнання самої себе. В своїх віршах вона закликає читача до непростих роздумів про прості істини. Вона нагадує про те, що час спливає, а далі – серйозна відповідь за все і потрібно думати: як відповідати?.. Адже ми мікронно торкаємося реальності і змушені проживати кожен день як останній...

Хочеться побажати Анні Михайлівні якомога довше перебувати на цій творчій ниві і власне в ній знаходити для себе сенс свого особистого буття, підкреслювати свої глибокі думки добрими віршами про вічні і необхідні для кожного з нас прописні і чисті істини.

З повагою
отець В'ячеслав Покровський.

ПРОСТИ МЕНЕ...

В стару церкву зайду...
За здоров'я поставлю свічу,
В дивні очі гляну Твої
І молитву святу прошепчу:

Отче наш, що єси на небесах,
Прошу, – прости, спаси, помилуй
Нині нас і повсякчас.
Прости за те, що я грішу.
Прости за те, що я прошу...
Прошу – здоров'я всій родині,
Дай хліба всім на кожен день,
Дай Віри... Дай Надії...
Прости усіх Твоїх дітей.
Отче наш, що єси на небесах,
Дай довгих днів, дай миру всім.
Хвороби відведи й напасті злі.
Ти ворогів прости за підлість і обман
Та спокій в їхнє серце посели.
Прости нас Господи, твоїх дітей невмілих,
Прошу, – дай кожному здоров'я і добра віднині.

Іще тихенько постою.
Непрохану зітру сльозу
І низько голову схилю
І милість я отримаю твою.
Отче наш, що єси на небесах,
За себе я – і за усіх прошу.
Спаси від болю і страждань,
Прости мене за те, що я грішу...

03.08.2014 р.

ВІРШІ – ЛИШЕ СЛОВА

Вірші – лише слова...
Слова, що падають
У вічність.
Слова – то мить,
Що десь засяяла в імлі.
Слова – то мерехтіння
Першої зорі,
Що падають у всесвіт,
Народжуються знову
І йдуть,
Пливуть рікою,
Голосом звучать,
Тим світлом радісним
І чистотою...
Слова...
Це невагомість.
Слова...
Це легкість і печаль.
Слова...
Це порятунок
Від поцілунку смерті.
Слова – це все
Життя...
Вірші – лише слова...
Що зводять до небес.
Вірші – лише слова...

19.01.2015 р.

Вона народилась в січні,
Коли віє, мете, свище.
Коли сніг дороги заносить,
А візерунки на шибках
Сіяють, як сонце...

*Вона народилась в січні,
Щоби здолати відстань...*

31.08.2014 р.

ЕНЕРГІЯ СЛОВА

Енергія слова живе
У саду, що зацвів весною.
Енергія слова живе
У літній блакиті синій.
Енергія слова живе
У канві теплих барв осінніх.
Енергія слова живе
У зимовій, білій заметілі.
Енергія слова живе...
І торкає струни мого серця.
Чи то слово живе з нами,
Чи ми у словах шукаємо правду...
Енергія слова живе вічно...

02.09.2014 р.

ВСЕ СПОЧАТКУ

Міняємо зачіску, парфуми і телефони,
Наряди, сусідів, прописку, райони...
Купуємо пиво, машини і орхідеї
Шукаємо друзів, партнерів, пріоритети...
Народжуємо нові ідеї, дітей і проблеми,
Терпимо біль, розлуки і зради...
Чекаємо дива, погоди, реклами.
Дивимось в небо, молитву несемо,
Хочемо добрими бути, сміливими, чесними
І не старіти, і посміхатися, і повертатися...
Та губимо час, і часи, і легкість...
Стаємо дорослими, мудрими, чемними.
Вчимося в'язати і готувати... Бачити,
Жаліти, страждати і спокушати.
Знаходимо старі листи і пригоди,
Приховуємо вік, хвороби і хобі,
Купуємо книги, тарілки і оксамити,
І фарбуєм волосся у різні відтінки...
У нереальному світі літаємо,
У сумнівах, снах, літаках...
А життя... іде, пливе, і все минає...
Кохання просимо, хочемо і шукаємо,
Страждаємо, клянемося і ... знову кохаємо...

10.01.2015 р.

* * *

До книги “Родовід” Н.В.

Прикрила очі: Мов би в сні
Дівча привиділось мені,
Що босоніж іде по полю
По скошеній стерні.
В сукенці ситцевій,
В кофтинці, наче мак...
Відкрила очі – лиш сльоза,
І зникло десь мале дитя.
А я шукаю днів загублених
Фрагменти
Років моїх неперевершені
Моменти...
На тій дорозі інші люди.
Нема на світі ні матусі,
І бабці вже давно нема.
Та пам’ять мов вінок
Плете розкішні віти,
Що на уста дали мені
Оті святі, буденні дні
Мого нелегкого життя.
Я гени мудрості несу
У світ великий,
Що сіяли ми разом навесні
У тім спресованім столітті,
Щоб знали покоління
Своє коріння...

16.04.2014 р.

СЛОВО БОЖЕ

Слова нічого вже не значать.
Їх вже нема... Зненацька причаїлись.
Коли в країні діти плачуть,
Народ страждає, немов Христос розп'ятий,
А слів нема, – вони мовчать...

Життя вже рветься, наче нитка,
І море горя кожен час по вулицях іде,
Земля від болю стогне, милостині просить.
А слів нема, – слова мовчать...

Розтоптана людська Душа.
Розруха повна в селах і містах.
Вогонь руйнує яворину,
А слів нема, – вони мовчать.

У муках помирає Віра,
Марніє, в'яне, засихає...
Тож просимо – воскресни, слово Боже!..
Помилуй нас, – Спаси і Сохрани...

Хай знову з'явиться Надія,
Хай знову з'явиться Життя,
Хай слово Боже процвіта...

01.08.2014 р.

А Я ТЕБЕ КОХАЮ Й ДОСІ

А я тебе кохаю й досі.
Хоч знаю – забувати мушу.
Та хтось мене надривно просить:
Згадай – і ми були щасливі...
Спомин – хурделиця біла
Веде мене в зелені луки
І простяга до мене руки
Надія, щастя і шепіт в губи...
Мерехтливий вогник свічі,
Теплий дощ на ранній зорі,
Ключ журавлиний з небес...
І ніч. І вишня біля хати,
І поцілунки на обличчі,
І ті світанки блідолиці
Були? –
Були. І весни, і світання,
І час для нашого кохання...
Хоч треба вже сказати – досить...
Та серце все ж любити просить...

04.10.2014 р.

Я НЕОДМІННО ПОВЕРНУСЬ...

Мій краю рідний, мене не забувай,
Моя люба, кохана земля!
Я місця іншого не знаю,
Де б рік у рік цвіла така весна.
Де б трави в росах посміхалися,
Де б папороть завжди цвіла.
Мій краю рідний, мене не забувай,
Мене в самотності не залишай!
Бо ті роки, що швидко так промчали,
В глибокій пам'яті живуть.
І я не плачу, лиш зітхаю,
У снах до тебе повертаю,
Мій рідний краю, кохана сторона.
Не забувай мене, мій краю рідний
І Душу спомином зігрій.
Ти розмотай мені шляхи
І серце, що болями щемить,
В своїх долонях колиши.
Не забувай мене, мій краю рідний,
Я неодмінно повернусь...

26.10.2014 р.

ФАТАЛЬНА ПОМИЛКА

Добрі Ангели і брудні помисли,
Згубна пристрасть і фатальна помилка,
Усе сплелось воєдино,
Схилилося на плечі нам.
Ти – вийняла вогонь з душі,
Я – твоє серце розтопав.
Йдемо стежками занедбаного саду,
Настояного на гріхах і на спокутах,
І наче згряя злих ворон,
Шукаємо помилки не в собі, –
Ти у моєму болями пронизаному серці,
Я – у твоїх фантомних помислах, ділах.
І слів не знайдемо, що зцілюють
Чи заживляють рани...
А час біжить і стрімко лине,
Дні чорно-білі без твоїх сумних очей,
Хоча давно прокинулась весна,
Фіалки пахнуть і сіяють дивовижно...
Та там тебе нема...
І ти без мене прокидаєшся... в сльозах...

10.03.2014 р.

ЧОРНО-БІЛИЙ СВІТ

Помирає день – залишає ніч,
Радість із журбою зустрічається,
Чорне з білим як завжди сплітається.
Помирає птаха – залишає небо,
З радістю журба обіймається,
Одна летить, друга спиняється.
Помирає дерево – залишає ліс,
З радістю журба огортається,
З присмаком тернової біди... забувається.
Людина вмирає – залишає все,
Журбу і радість, сльози, сміх...
І боротьба між ними
Завершується на лінії Голгоф...
І не важливо дужчий хто,
Бо за межею – цілі хмари строф...

19.10.2014 р.

АНГЕЛИ ГОВОРЯТЬ...

Кожен день, включивши телевізор,
Ми слухаємо зведення невістні.
Стоїть незламний ще Донбас
Та гинуть люди повсякчас.

Ми бачимо розгромлені міста.
І нам здається, – все це сниться,
Снаряди, БеТееРи, і тіла... тіла,
Та погляди від горя божевільні.

Сирих підвалів темнота
І злякані дитячі очі.
І шок – що ти державі є ніхто,
Маріонетка в іграх можновладців.

І сотні сивих матерів,
І тисячі убитих – просять!...
Хай висохнуть дитячі сльози!
Послухайте – це Ангели говорять.

Кому ми заважали в світі жити...
Хто з винних скаже – каюсь, каюсь... я...
Хто зможе все це зупинити?!
До Вас звертаються мільйони!..
Та нас ніхто не чує...

15.09.2014 р.

ВОНА МАЛЮЄ...

Вона малює...
Не помічаючи годин.
А він не знає,
Що лиш для нього,
Щоб він побачив
Цей Дар Богів.

Вона малює...
На мольберті
Своє кохання
Відкриває.
А він не знає,
Що краплі сонця
Його лише хочуть
Зігрівати.

Вона малює...
Думки всі щирі
Та відверті.
Краплинами спадають
З хмар.
А він не знає...
Картини споглядає.

Вона малює...
Краплини падають до ніг.
Любові безсловесна таїна.
А він не знає...
Що в серці спокою немає...
І світ хвилинами сіріє.

Вона малює...
Кохання на мольберті
Фарбами його очей.
А він – не знає...
Що лиш них, для двох...
Вона малює...

06.10.2014 р.

ВИНО ОСЕНІ

Осінній сад журбою шелестить,
Чорна ніч між деревами бродить.
Тихо строчать дощі, ковтаючи сльози.
А вино пахне відчаєм та самотою...

І нехай обличчя сумне просвітліло,
Ми не можемо бути іншими.
П'ють вино опівночі постаті,
До яких у бокал скрапує відчай.

16.08.2014 р.

СМЕРТЬ... ЗАРАДИ ЧОГО?

... Він упав. Він не в змозі піднятись.
Його куля скосила на рідній землі.
Він востаннє побачив зажурену матір,
Він тримався, як міг...

Та життя вже пішло...

... Кулі бездумно пройшлися по тілу,
По рукам, по обличчю, по животі.
Він не встиг відповісти... Він усе ще не вірив,
Що можливо стріляти в свого...

Ця безглузда війна покосила багато життів.
Та кров ваша чиста, як промінь зорі.
Для нас, українців, – ви сила й опора священна,
Ви воля – якої ніхто не скорив...

Травневий цвіт укрив дерева,
Піони вже розквітли у саду,
Та ніг твоїх схолюй слід...
Навічно там залишився, – в бою...

27.05.2014 р.

СТІНА

Стіна...
Її ми довго будували.
Стіну...
Її ми возвели прозору і чужу.
Стіну...
Я відчуваю безпорадність.
Стіни...
І прокидаюся раніше,
Аніж сонце встало.
Стіна...
І відчай весь топлю у каві.
Стіни...
І я сама у ній тону.
Стіна...
А гіркий присмак лишився
Десь на порцеляні.
Стіни...
Ти кажеш те,
Що ще ніколи не казав.
Стіна...
Та ми уже по різні сторони
Стіни...
І лиш зернята кави лишилися
З одної сторони
Стіни...

06.10.2014 р.

ТВОЇ КНИГИ

Смик Н.В.

Твої книги
Пропахли глянцем
У цій шаленій заметілі.
І говорять про тебе
Снігами, –
Сніги волочаться
Вітрами...

Твої книги
Згубились у часі
І живуть у майбутньому
Строкатому слові,
Пов'язані журливими
Піснями.

Твої книги
Дивляться таємничо
У завтрашній і
Минулий день.
А плями омели
Читають сенс
У цьому земному
Житті...

Твої книги –
Це хвилі вогняні,
Це постійні дощі,
Що падають в душу
Сльозами...

Твої книги –
Це ранок, що до нас
Пробивається...
І нарешті...
Світає...
Твої книги...
Світанок ...
Світає...

19.01.2015 р.

ЖІНКА МОГО ЖИТТЯ

Жінка мого життя,
Перша, – що світло відкрила.
Жінка, як дар Божий,
Подарувала прозріння...
Жінка – зоря, що летіла,
Завжди будь собою – мені говорила.
А люди йшли...
Перемовлялись нишком...
А жінка вводила мене у Храм,
Де я хотіла бути її підніжжям...
Жінка мого життя...
Жінка...

07.06.2014 р.

ЧУЖА...

Чужа... Чужа... Чужа...
Переступила мій поріг.
Чужа...
Та це ж невістка, мамо?
Чужа...
Моя дружина, нене.
Чужа...
Вона подарувала мені сина.
Чужа... Чужа... Чужа...
Не так стала, не так сіла, не так повернула.
Чужа...
Та лихо прийшло в хату.
Чужа...
Прибігла спасати.
Чужа...
Та неможливо
Пройти дорогу знову.
Чужа...
Не пояснити тепер їй,
Що чужа ріднішою стала.

Чужа...Чужа...Чужа...
Залишилась зі мною
Чужа...
Моя єдина втіха,
Моя чужа любов...

24.08.2014 р.

НАЗУСТРІЧ ВІТРУ

Від кохання до зради
Крок в небуття.
Це мабуть така настала пора.
Це просто вітер заблукав поміж нас
І нічого уже не питає.
Без розмов і розлук
Розкидав нас по різні сторони печалі.
Ти знаєш, як болить? І безнадійні сльози...
Зорею мерехтливою пішли на небеса...
Від ненависті і до кохання
Лише один невідворотний крок...
Де любов впаде краплинами холодного дощу
І буде тихо десь на нас чекати...

17.08.2014 р.

* * *

А літо тихо помирає...
І ніжно кроки затихають.
І лише світиться вогнями
Останній штрих
Майстрині літа –
Серпнева – горобина ніч.

15.08.2014 р.

ВИГАДАЛА ТЕБЕ

Вигадала тебе –
Невміло...
Серед чужих небес –
Лину.
Безліч самотніх слів –
Тиша.
Все, що мені лишив –
Мука.

Я не сказала “Ні”.
Просто...
Десь сховали відповідь
Зорі...
Десь залягли в серці
Рани...
Десь ідуть інші дні –
Не наші...

Час береже від спогадів –
Душу...
Не вистачає слів –
Чистих.
Марнувати їх –
Досить...
Може ще буде день –
В росах.

Не говоріть слів –
Зайвих...
Перевіють розлуки –
Злі.

І в суєті доріг
Вечір...
Через поріг
Зустрічі мить...
Прийде...

Сніг замітає біль –
Стиха...
Лід у чужих словах –
Лихо...
Начебто все не так –
Зовсім...
І котрий день мете –
Осінь...

22.09.2014 р.

КОГО ЗАБРАЛО НЕБО

Хоча б на мить, одну лиш мить
Побачить тих... кого забрало небо...
Лише в обличчя зазирнуть,
Поцілувати очі світлоокі...
Сказати тепле слово,
Що все ж промовити не встиг...
І відпустити їх... На небеса...
Де їх зосталася сльоза...

19.08.2014 р.

НЕ ХОЧЕМО ВІЙНИ

У кожного свій рай та пекло,
Своя вершина і своє бездонне небо.
І кава вранці теж своя, і чай,
І біль, і навіть кусень хліба свій.
У кожного є справи повсякчас,
Свій захід сонця... і світанок,
І розуміння зла й добра –
Свої питання і відповідь на них своя.
По різному ми бідні та багаті,
І щастя в кожного своє, –
Та всі разом – не хочем воювати!
Злагода та мир дорожчі за усе:
Бо небагато треба нам, –
Щоб не хворіли наші діти,
Щоби Господь відвів біду і спас,
Щоби образа не отруювала душу.
Лише любов потрібна,
Як світло у вікні, як подих, як повітря,
На кожен день, на кожен час.
І всім потрібен мир –
Щоб не страждали діти...
Любов і мир – ось всесвіту закон...
Який порушує людина...

23.11.2014 р.

СІЛА ОСІНЬ НА ПОРОЗІ

Сіла осінь на порозі –
Неповторна, чарівна.
Різні барви нам дарує
І дивує нас вона.

Сіла осінь на порозі,
Довгі коси розплела.
Всіх без винятку частує,
Всіх до столу зазива.

Сіла осінь на порозі,
Вітром двері відкрива.
Таких фарб нема ні в кого,
Отже осінь – золота.

15.09.2014 р.

ПРО ВІЙНУ

Війна сміялась. Нервовий грубий сміх
Колов неначе жалом голий нерв.
Все потонуло в гніві проти всіх,
Перерізаючи нікчемні вени забуття.

Війна все жартувала. Робила хід конем.
І намагалась витримати бій.
Заполонити світ вогнем, мечем,
Вона жила, міцніла в Душах у людей.

Війна порушила порядок мирних днів,
Дорогу вибрала регресу і розрухи,
Змінила глянець книг на револьвер,
А пух перин – на барикади і гвинтівку.

Війна іде по мертвим і живим,
Кусає, викидає свинець куль,
Ламає все життя, і помисли, і долі,
І знов ... дарує амулети смерті.

Війна сміялась. Істеричний сміх
Пронизував своїм пекельним співом.
А канонада... набатом була,
Опам'ятайтеся! Поки ще не пізно...

Можливо ще не пізно...

02.03.2014 р.

РОЗЛУЧАЛИСЬ ДВОЄ

Розлучались двоє – двоє пара.
Такі подібні і такі чужі.
Їх золотом лиш осінь осипала,
А сонце вже не гріло, як завжди.
Десь падав дощ, забутий ними вчора,
Вуста тремтіли від ридання й сліз.
Десь тиша спала, залишена для них.
Та серце набатом било в груди,
А за вікном вже падав сніг.
Мовчала осінь – і вона мовчала,
Вона була немов трава зів'яла,
А він – неначе попів міражів.
І лише сніг – любові не зберіг.
Був падолист самотнього прощання
І в'яли квіти у осінньому саду.
Бо розлучались двоє – ніби пара,
Такі подібні... і такі чужі...

06.08.2014 р.

СПАСИ НАС, ГОСПОДИ

Спаси нас, Господи, від днів війни,
Від бідності і від страждання.
Спаси нас, Господи, спаси мою рідню
І ближніх всіх спаси.

Прошу Здоров'я і Добра,
Малесенький окраєць хліба...
Щоб серед теплого, ясного дня
Не падали осколки з неба.

Спаси, Господи, спаси і врозуми
Того, чий розум помутився.
Дітей, прошу, ти збережи,
Щоб рід людський не перевівся.

Прошу, щоби в морози злі
Нам промінь сонця засвітив.
А ще, – у райдузі весни
Щоб ми почули солов'їв...

Щоб кожний в парі з Долею ішов...
І квіти щоб – не на могилі...
Спаси, Господь, Ти землю нашу
І дай терпіння всім... І сили...

15.09.2014 р.

НЕВПИННИЙ БІГ

На серці смуток
І душа кричить...
По колу все, по колу...
І цей невинний біг
В порі осінній оживає...
Бринить оголений мотив
І зграйка дивних слів –
Неначе коло міражів,
Що їх Господь нам посилає...
Невинний біг
Захльостує насмерть,
Бо восени природа помирає...
А ти тримаєшся за мить,
Та... все ж Душа кричить,
А осінь?..
ОСІНЬ –
Красиво із натхненням помирає...

13.12.2014 р.

* * *

Роса блищала діамантами сьогодні,
Учора вигравала фоліантами небес.
Розливалася вальсами Штрауса,
В безодню стриптизами літа летіла,
Мерехтіла у всесвіті манною небесною
Для нас, для двох...

*В нестерпнім хаосі життя
Роса блищить багрянцем осені
І лиш для нас вона свята...*

23.08.2014 р.

ОСІНЬ МОГО ЖИТТЯ

Осінь мого життя...
Що ти хочеш знайти,
Підсипавши срібла на скроні?
Ти постій, не спіши,
Не веди за собою,
Не клич –
Душа молода
І шлях мій земний
Не закінчений ще –
Не піду за тобою...
Я осінь...
Моя любов,
Моє земне тяжіння...
Не займе моє місце ніхто,
Де судилося Долею жити.
Осінь, – про мене забудь,
Просто подругою будь.
Я і серцем іще молода,
Бачу обрій казково красивий,
Де стелиться щастя стежина
На моїм рушникові пречистім.
Тож не клич, не чекай,
Просто – тихо іди...
Дай мені, осінь,
Ще гарно любити
І сміятися тихо, тихо...

23.12.2014 р.

ДИВНИЙ РАНОК

Зірвалась зірка з піднебесся,
Кружляє у прозорому дощовику.
На тій зупинці – осінь зацвітає
Яскравим одягом бурштинових
Тоненьких ниток – павутинок...
Наївна посмішка в очах...
Жіноче щастя сіє в небесах.
Життя іде, не квапиться назад.
Літає запах осені в повітрі,
А час біжить і стрімко лине.
Намісто вже калина одягає,
Сплітає із хмарок колосся у вінок
Чаклунка осінь, душею шелестить...
І пазли чарівні складає
У візерунок свій –
І лише де-не-де
Видніються відтінки літа...
Та тисячі думок про осінь золоту.
Вона навшпиньки ходить містом,
Бажання неземні в серцях лишає.
Зриває самоту із листя клена,
Своїм чар-зіллям напуває.
Чаклує на дозвіллі і про нас...
Про зміни шепотить... Нарешті...
Оголошує зупинку...
Чаклунка осінь ніжністю хмільною споглядає.
Останні врожаї збирає...
Зупинка....
Такий ось ранок був сьогодні дивний
І з присмаком наївної осінньої усмішки...

11.10.2014 р.

Я НЕ КОХАВ

Я не любив її – вона мене кохала.
Я не спішив – вона не квапила мене.
Я не вирішував – вона приймала рішення.
Я інколи зникав – вона завжди шукала.
Я повертався злий – вона терпіла.
Коли брехав – вона мовчала,
Дивилась сумно, головою так хитала,
Чекала... Весь час чекала...
Від ревнощів згорав –
Із розпачу вона нічого не казала.
Я зраджував її – вона мовчала
І віддана була. Мене кохала.
Я не прощав – вона все вибачала
І плакала тихенько. Дивилася в вікно
І сумно так зітхала...
Запорошило все навкруги і віхола
Студено закрутила. Все було так...
Усе так сталося... З обличчя спала маска.
Я не забув її –
Вона в обіймах іншого щаслива стала...

06.05.2014 р.

СПАСИБІ, ГОСПОДИ, ЗА ВСЕ

Згасає день,
Зеленою палітрою омий.
Спасибі, Боже, за добро,
Що стукає в моє віконце.
Тиша. Як нам її бракує
В страшеннім хаосі життя.
Спасибі, Боже, за тепло,
Що посилаєш нам із неба.
Тиша. Хвилини спокою святого,
Себе зсередини відчуй.
Спасибі, Господи, за день,
Що народився після ночі.
Спасибі, Господи, за все...

04.10.2014 р.

У НЕЇ ДУША ОСІННЯ

У неї душа осіння,
Тернова хустка на плечах,
Та ще – довжелезні тіні
На кожному кроці, повсякчас.

Приходить щоночі син,
Хоч на вікнах – важкі гардини:
Ти пробач мене, сину,
Ти пробач мене, милий.

Не вберегла, не відмолила,
Ридання йдуть за небокрай...
Мати зрання на могилі –
Поверни його, мене ось забирай.

У неї душа осіння,
Чорна хустка на плечах.
Нанизала їй доля смутку
На кожен крок, на кожен час...

25.08.2014 р.

ЗГАДАЙ...

Згадай...

І ми були колись малими...

І райдугу купали,

Краплини струшували вниз,

Згадай...

Конвалію сріблясту ми шукали

І братиків веселі усмішки

Нас дивували.

Згадай...

Весняний дощ,

Що ронить краплі у калюжу,

А в висі тій – хмарки, як незабудки,

Крутили нам кіно із будки.

Згадай...

Було індійське, про любов,

Завклуб цілунки вирізав,

А ми сміялись дзвінко.

Згадай...

Як хрущ виспівував в гаю,

Цілюючи віти розкішні!

А травень лив пахощі нові,

Цілющого життя обнови.

Згадай...

А згадка моя – на долоні

І образ святої Мадонни...

Мов презент мені і нагорода...

Згадай...

Як файно картопля цвіла

І дзвінко сміялась

Кульбаба золота...

Минулось. Сховалось. Міраж...
Давно не Анютка, а – Ганна.
А згадка – зосталась...
З минулого спомин війнув...
Згадалось...

04.10.2014 р.

МАТЕРІ

Мене завжди чекає мати...
В нас біля хати квітнуть спориші.
Як не любити, не кохати,
Той дім, що будить струни у душі.

І я іду, зітхають легко груди...
В дворі, – пахуча молода трава.
Мабуть, повік перед очима буде
Обід, домівка, мати, брат, сестра...

Іду додому. Бачу, як здалеку
Мене вітає яблуня стара.
І рідна ненька в хустці на порозі,
І враз дитинство ожива...

19.06.2014 р.

ДУША

І цілого життя замало,
Щоб власну душу зрозуміти...
Вона не спить, вона страждає
І серце їй допомагає.

Крізь пустелі світів облудних,
Крізь холодне світіння зір
Шукаю загублених днів картинки.
Ніби знаю, що щастя в тім...

Як хвилі моря, кидаюся знов
До сонця й вітру, до добра і волі.
Мереживом плету слова,
А розуміння, що таке душа – нема.

По листям, що впали, дерева не плачуть,
По весні знов розквітнуть сади.
Бо знають: життя – то є подих
І його не повернеш назад.

А душа – як кімната темна
І дверей для виходу нема...

РОЗМОВА

– Красива... Душа осіння...
– Свята та горда...
– Розумна, – дивно так...
– Не має зморшок, а ніби вже у віці.
– Проста, – на перший погляд...
Та шарм природний,
Як кажуть – «Порода є».
Із космосу, чи що – Вона!
– А кажуть, у шлюбі нещаслива.
– Самотня і завжди сумна.
– Непередбачувана у словах.
– Пройтись би разом, вдвох,
– Вдягнув би в золото її,
– Нехай би подивилися усі...
Лише ОДИН подумав:
Я б беріг її усе життя!

29.11.2014 р.

Я В САМОТНОСТІ ЗАБЛУКАЛА

Я в самотності заблукала.
Губиться стежка,
Якою ступала...
Чекала...
Виглядала...
Ревнним серцем
Споглядала...
Вони прийшли –
Така убога пара
Серед розкішного
Осіннього тепла.
А я його кохала...
В самотності я заблукала...
Відболіло...
Відстраждала...
Померла Душа...
А я зосталася...
До рідних країв повернулася.
Згадалося...
Ліс не співає уже,
Та й стежки не посміхаються...
Гортаю забуті книжки,
В старі знімки вдивляюся...
Дивуюся...
З журбою обнімаюся.
Сльози пролилися,
Серце розболілося...
В обличчя знайоме вдивляюся...
Тож не вмирала Душа.
Просто дрімала...
Спасибі Господи, за все...

І за кохання, що не сталося.
Мій шепіт вітер підхопив
І мудрі хорали
Прощальні золоті слова
На спомин забрали...
А поряд в червоному намисті
Дівча стояло...

23.10.2014 р.

РІДНИЙ КРАЙ...

Рідний краю!
 Колисковий,
Прадідівський, ніжний
 Раю!
Простоти і сили віковічна
 Сторона...
Сміх і радість, горе й біди,
Неповторність нашого
 Щасливого життя...

07.07.2014 р.

* * *

*Смерть прийшла,
Тебе забрала...*

У чорній одежині,
По довгій, по стежині
Ішла Доля твоя.
Осінньою дорогою
Ніч блакитне небо затягла
І хмари відчаєм засипали
Жахливі миті небуття.
Смерть прийшла
І молоде життя взяла.

На колінах при могилі
Шле ридання мати
Ген за небокрай, –
Боже, Господи святий,
Ще не час був помирати...
Сину, сину мій!..
Ти пробач мене, синочку,
Що тебе не вберегла
Та у чорній одежині
Ішла доля твоя.
Посадила тобі квіти на могилі,
Не водою поливаю, –
А слізьми,
Щоби ти обернувся на світло,
Попросився до Бога, –
А я на колінах благаю, –
Молитвами прошу...

11.12.2014 р.

ВЕСНЯНИЙ ДОЩ

Усе сіяє, свіжістю живе,
Шумує днем погожим.
Дощ іде... весняний світлий дощ,
Кипить весела, цікава заметіль.

Краплі б'ють по оксамитовому склу,
По молодим гілкам зеленим.
Це в місто знов прийшла весна,
Здолала всі тривоги і полоще літо...

Все ожило і скинуло зимові шати,
Забурлило, заспівало, зацвіло.
Дощ приніс тепло і змив печалі,
Ті, що у зимі розлукою стояли.

Місто під потічками води
Весняним первоцвітом сяє.
Дощ іде... вмиває і освітлює
Дорогу із далекого дитинства...

Дощ іде...

І все радіє миттєвостям весни...

МИТЬ...

Через прочинені навстіж двері
Я буду мчати до тебе...
Усі кордони відкрию і невідомі пороги,
Я буду оббивати собі коліна,
Спотикатися на кожному кроці,
Пити росу, стискаючи небо
І падати,
І конати,
І вмирати,
І ще раз
Падати,
І воскресати...
Вставати,
Ходити на зустрічі
І писати,
Писати щиро,
Душу свою виливати
Невміло,
Щоб прокинулась в серці
Надія...
Щоб очі сумні
Засіяли,
Бо інколи життя
Замало,
Щоб зрозуміти
Одну єдину
Мить...

17.10.2014 р.

МУЗИКА РОЗЛУКИ

Темна ніч
Чорним бархатом
Землю укрила
І до ранку
Місто дримає.
Лиш у будинку старому
Рояль у тузі вічної
Розлуки грає.
Натхненно і надривно
Про щось розмовляє.
А пальці,
Неначе лебеді чорні,
До світанку
Плачуть –
Фатальну симфонію грають.
Там, де торкаються клавіш
Вони –
Візерунок багрянйй.

Друга ніч – знов печаль і
Туга
В передзвоні надірваних
Струн
Впливає опівночі
І до світанку
Ридає, – розривається на біль
Мовою небесної заграви.

Все не так!..
Все не так!..
Все... не так!..

Нікого
Ні за що
Не спасає...
Помогти добровільно не в силі
Нікому –
Ні глухим, ні сліпим, ні убогим.
І невмируще світло клавiш, – згасає...

*Як ми часто не в змозі прийняти
Відверті знаки вищих сил...
Ми готові терпіти, страждати, –
Аби не чути невмирущий дзвін...*

07.12.2014 р.

ОСІННІ ЯБЛУКА

Вересень постукав у вікно
Червоним яблуком пахучим.
Гіркий міраж ілюзій і оман,
Бо серце зітхає, поранене стужами...
У конвульсіях корчиться ніжна душа,
Що для тебе була загадковою книгою...
Яку ти – прочитати не зумів,
І не має вже закутку для почуттів..
Вересень постукав у вікно
Серпанком сивим...
Осінні яблука червоні
В обіймах іншого лежать...

23.08.2014 р.

ЗАПАЛІТЬ СВІЧУ...

Запаліть свічу...
 Впадiть на колiна.
Запаліть свічу...
 Плачуть святi небеса.
Запаліть свічу...
 У церкві беруть каяття.
Запаліть свічу...
 I вiднинi почнiть iз простого
 Як ранок чистого листка...
Запаліть свічу...
 За Душi невинних солдат.
Запаліть свічу...
 За море страждань.
Запаліть свічу...
 Бо вам прийдесться збирати камiння...
Запаліть свічу...
 Замолiть всi грiхи та здолайте нiч.
Запаліть свічу...
 Помолiться вогню...
Запаліть свічу,
 Нехай у полум'ї тiм згорить бiда...

01.08.2014 р.

ДЕСЬ СХОДИТЬ МІСЯЦЬ

Стіна в Душі,
Стіна перед очима,
Стіна у дотику руки,
Стіна в словах,
Думки обтяжує Стіна.
Стіна перед любов'ю,
А двері – то є зрада,
Бо там не гори –
Там провалля...
Стіна поза Стіною –
Все це не реально...
Десь сходить місяць,
А перед небом
Створена Стіна...

06.10.2014 р.

ДЕНЬ НОВИЙ

Що означає день новий?
Ні, я не знаю.
Якихось різких змін
Не помічаю.
Можливо
Стало більше сивини?
Так це ж красиво...
Не всі закохані в мене?
Так це й не диво.
Бо неможливо бути
Молодою вічно –
Закон природи.
Душі черствіти не давати –
Ось це важливо.
Втомилась трохи, –
Та день потрібно
Починати.
Триматися за мить
І сонце засіяє у долоні.
Не хочеться десь їхати далеко
І бути у дорозі...
Дивно...
Та зараз легко пишеться
І так багато!..
Оце наснага!..
Скоріш наповнимо бокал,
Відзначимо
Цей День незвичний,
Хай буде Диво...
І зграйка білих слів,
Що дав Всевишній...

І не потрібні
Нам мільйони.
Лише здоров'я
Просимо завжди
У ці хвилини
І щастя всім...
Любові, Віри та Надії!!!

02.01.2015 р.

ЧОМУ?

Чому відходять люди?..
Чому відходять в даль...
Їх з нами вже не буде...
Лиш нам лишається печаль...
І сльози навертаються на очі...
І серце плаче по ночах...
Чому відходять люди?..
На небеса... У вічну даль...

19.08.2014 р.

ТИ ВПІЗНАЙ...

Я без стуку прийду в твої сни,
Обніму твою Душу крилато.
Тихо, тихо, як подих весни
Я твій сон не порушу нізащо.
Як дитину, тебе поведу
В тінь розкішного саду,
Де квіти розквітли в гаю,
Де місячне сяйво блукає.
Де трави в туманах стоять
Та зірки сміхом веселим тремтять.
Біля річки я дам прохолоду тобі,
Стану пташкою, хмаринкою стану,
Стану сном, мавкою стану
І наснюся тобі одному,
Так і знай...
Я без стуку прийшла в твої сни...
Ти впізнай мене, ти впізнай...

13.12.2014 р.

ДУМКИ НЕНАЧЕ ВІТЕР

Думки – як хвилі,
То йдуть, то повертають.
Хвилясто серце
Б'ється в такт воді.
Воно і плаче, і сміється,
Ніби вітер,
Який стирає сльози,
Виймає душу,
Русалкам коси розплітає...
Та істини не знає,
Бо думка йде –
А вітер затихає...

25.02.2014 р.

ПІД ГРУШЕЮ

Посідали собі під грушею,
Обійнялися – немов крильми.
Як літати – то тільки душами
Ми уміли з тобою завжди.

Поговоримо так – по Божому
Заспіваємо і помовчимо.
Посідали ось тут, під грушею,
І згадали усе, що було...

24.07.2014 р.

ПЛАЧЕ ОСІНЬ

Плаче дощ по шибках...
Пише повість про нас.
Осінь так непомітно
Дощем плаче про нас...

І забулося літо прозоре,
Зросилася трава в саду,
Пожовкла, мідною стала –
Осінь лишає сліди...

Я бачу осені туман,
Я чую холоду
Осінні недомовки.
Осінь так непомітно
Розставляє капкани...

Осіннє. Вересневе
Ще тепло. То лиш миттєва,
Хоча таки приємна радість.
А літа – як і не було,
І тільки в спогадах
Його сліди zostались...

Плаче осінь туманами сивими,
Плаче осінь дощами синіми,
Плаче осінь зорями срібними,
Плаче осінь снігами білими...

*27.09.2014 р.
Світловодськ*

ПИШУ ВІРШІ

Вірші пишу. І світ великий,
Здається, зупинився десь на мить.
Я храм будую у душі
Й присвячу його тобі.

Наповнюю бажаннями рядки,
Щоб бути ближче, поряд із тобою.
Звертаюся до місяця –
Прошу небесне я світило,
Щоб поділилося зі мною
Світлом неба, –
В якому образ твій.
Будую стежку я до храму,
До тих засніжених висот.
В яких твій ореол.
Шепчу зорі, їй форму придаю
Кришталю чистого,
Хай світло у твоїх очах
Висвітлює мій силует.
Розтоплюю гірські вершини
Коханням, що всередині горить.
Наллю в фонтани золоті
Ту воду, а збоку ліхтарі,
Шматочки сонця я сховаю в них,
Хай світять вам і вдень і в ніч.
Знайду художника найкращого на світі,
Щоб з діамантів виткав
Твій образ на полотні із шовку,
Неповторний образ твій,
Красивий і єдиний, –
Я хочу його бачити завжди.

Та ось вертаюся із мандрів,
Із подорожей неземних.
Тебе немає поряд,
Лиш рана на душі...
Я рушу храм на небі
І намагаюся кохання
Спалити все дотла.
Я рушу храм, та як не дивно,
Знову й знов будую –
Кохання возвеличую твоє...

06.01.2014 р.

ДИТИНСТВА МОГО ОБЕРІГ

Мій всесвіт любові,
Моя рідна земля –
Вітає мене здаля,
Мостиком через річку
Й оберегом села...
Мій біль сьогодні,
Що далеко від тебе,
Мій Рай на землі –
Бо зі мною ти завше,
Рідне село веселкове,
Ти у серці моїм назавжди...
Моє рідне село...
Дитинства мого оберіг...

З ЧИСТОГО ДЖЕРЕЛА

До книги Н.Смик

Із древнього ми роду – Жуковські і Смики,
І Доля наша піснею написана
У світанковий час і на ранній зорі.
Як не було іще поліського болота,
А рід Смиків уже в долині жив.
Отам залишилась соснина, несхитна перед злом,
І слово наше древнє бриніло Джерелом.
А в тім роду, як в пісні, всі прізвища звучать:
То Різничук втесався щиро і сину силу дав;
А там пішли Цалковські, Гвоздецькі, Шевчуки,
А далі десь за ними біжать Поліщуки.
Шаліли наші коні над ордами заброд,
Виносили знамена, здавалося, Маленькі,
Та все ж це наша сила й кров.
І дружба наша щира, хоча й міцний кулак,
В Мішечку, де є Шило, вже помістився
Не один козак.
Це Огієвич славний, Колодич, Оксенюк,
Чернявський і Орлова, Літовченко, Власюк,
Перепелиця, Ковбель і Гвалт у нас стоїть...
А хтось там криче піснею «Ти прізвище зміни»,
Бо бач, їм не підходить Лантух,
А я збираю всіх – у рід великий свій.
Так кріпне наше древо несхитне перед злом,
Тому і Заєць, і Сорока, Бобилко і Рабець,
Чирко, Горуля і Заїка, Хижняк, Гармаш,
Костенко, Бобошко, Буц – еднають наш нарід.
У нас вже процвітає – Пацера, Бильдіна й Гульчук,
Рідня наша велика, свята моя любов.
Усі тепер ми знаємо, це наше джерело.

Хай всі відчують силу ім'я мого роду,
Бо в ньому вже сьогодні Радіо говорить.
Хоробрий мій прапрадід під дубом молодим
Дививсь у далечінь блакитну і вірив молодим.
Він знав, що я прослаблю прізвище його...
Стихія б'ється і вирує, як прізвища мої –
Яценко, Круглик і Заремба, Маринич і Місан,
Ящук і Пацюкевич, Торяник, Титарчук,
Аж ось і Ватрас, Панц, Міняйло, Зарченко і Клус
Зійшлись, як зорі вечорові і в неосяжному просторі
Прилинули в наш рід.
Тож хай нам Журавель у небі, Крепець в житах цвіте,
Калина полум'ям згорає, нехай у споминах все грає,
А прізвища, мій роду славний, ти з гордістю носи!!!

ОТРИМАННЯ КНИГ

Душа зітхає крадькома...
А пам'ять струшує на плечі –
Книги.
Прожиті знову й знов з героями
Життя...
Частенько скапує скупа
Сльоза,
Та все ж мене полонить
Незаймана краса чарівного
Рядка.
Нехай кумедні, інколи є
Злі...
Вони все ж сильні і святі –
МОЇ КНИЖКИ...

04.04.2014 р.

ОСІННЬО-ЖОВТИЙ ЧАС

Годинник на стіні
Мені сказав –
Осінньо-жовтий час
Прийшов у долю
З мереживом краси.
Кленове листя
Суцільно кольорове
Укрило землю.
Іній сизий по дахах.
А небо – волошкове,
Можливо трохи – льону...
Таке високе, –
Я його люблю.
І я ступаю по
Багряному вбранні.
Іду осіннім містом
По золотій доріжці,
Іду... неначе в діамантах.
І у думках своїх несучу
Неписані слова...
Обличчя рідні.
Іду... назустріч осені.
І тільки листя
Падає згори.

25.11.2014 р.

НІЧНЕ МІСТО

Сонне місто, вулиці тихі.
В місячнім сяйві блищать
Ніби дзеркала осколки – калюжі,
З зіркового неба зривають наряд.

Вітер заснув на верхівках дерев,
Заколисусь солодко піснею листя.
В парку шепочуться пари,
Порушують нічну тишину.

Сон далеко не втікає,
Скрізь спокій та благодать,
Лише за вікном співає хтось...
Спи спокійно, моє місто прекрасне.

20.09.2014 р.

БУЗОК

Бузок прощається із травнем тихо.
І літній дощ уже танцює по гілках,
Він не сміється, він співає
І зеленіє пагонами соковитих трав.
А день потічком йде до ночі
І ніч на землю падає туманом сивим,
Тремтять зірки веселим пізнім сміхом,
Малюють обереги фіолетом ночі,
Де є вогонь яскравих почуттів...

*А пух закінчив вже політ весільний,
І сиплеться на скроні променисто,
Породжує нове життя...
І змінює свій плащ...
І все так дивно...*

01.08.2014 р.

ЖИТТЯ – ЄДИНА МИТЬ

Пройшли століття,
Опало листя.
А небо у зажурі
Але додолу безліч сліз.

На сторінках історії
Троянди не цвітуть.
А війни, війни
І там... і тут ідуть...

Там, в глибині віків
Я бачив Смерть.
Вона у батькових очах
Дивилася у серце нам.

Життя – єдина мить,
Яка дарована тобою – батьку,
Яку безглуздо ти забрав, –
Хоча не винний я, не винний!

* * *

*Переяслав-Хмельницький
22.05.2014 р.
(вибух бензозаправки
за мить до нашого приїзду)*

За три кроки до смерті
Ми пішли в інший бік.
За три кроки до смерті
Ми спасенні були.
Божечку! Господи!
Боже мій милий,
Ти дав нам ці крила –
Захистив від біди...
Ангел Хранитель,
Ти серцем зі світом,
Ти зі мною, з людьми...
Плачу від вдячності,
Стиха молюся –
Боже, – я вдячна Тобі...

Спасибі, Господи, Тобі...

*Знаєш... за мить до біди
Бог послав Ангела срібного...
Знаєш... Мені...*

ЗАЙДІТЬ У ОСІНЬ ЗОЛОТАВУ

Зайдіть у осінь золотаву...
Де тихо, ніжно, мило.
Де хустка вся строката –
То жовта, то багряна,
То в переливах вогняних
Упала із плечей лісів.
Там слів не треба,
Там музику мовчання чути,
Там золотом стежки прошиті,
Там самотканий дощ привіти шле.

Бо осінь – це тихий вечір
На хвилях вітру,
Що опадає багряним листям.

27.10.2014 р.

МІЙ КРАМ

Я в торбину зібрала усі болі й печалі,
Понесла на базар, намагаюся трохи продати...

Та хисту нема гендлювати.
Та й совість терзає. Душа болить... Чомусь...

Кому ж я турботи віддам? Свої болі й печалі?
З чим залишусь сама? Адже...

Всі солодкі гріхи і пекучі чекання
Шляхами споминів пливуть у мій єдиний Рай...

В потоках слів базар шумить, живе,
І листя, як слова, на землю падають невчасно.

А я з торбиною іду дорогою осінньою...
Я – всенький світ, а світ – моє життя...

І сонячним вітром дихають груди,
Сіяють радістю прожиті дні.

Бо ми разом із вами, –
Вільно чи невільно, – печалі та болі мої...

Отож не віддам я нікому свій крам...

*Все, що сірим було і безликим,
Сяє чистим вогнем!*

15.03.2014 р.

* * *

*На терезах життя
І смерті –
Всі ми є...*

Білий Ангел –
Сміється на найвищому реєстрі.
Чорний поряд є завжди –
Сумно грає валторна.

Вітер віє тихим голосом біди.
Хто ж отримає білі сліди..?
Хто ж озветься словом Божим –
Бо смерть завжди – страшний збіг.

Стали тихо хвилини часу відлік вести.
Течуть в Ангела сльози, –
А я ж літо люблю...
Хто ж стане чорним птахом у журбі?

Тож прошу – обернися на світло,
Попросися до Бога,
Щоби небо розквітло,
Щоби білою стала дорога...

Життя не винне –
Воно згасло...

06.05.2014 р.

М'ЯТА

Дош славний іде,
І запах травний,
І м'ята пахне
Як ладан, свято...
Повір мені, Боже,
Я стала молодша,
Я стала добріша
В твоєму чар-зіллі
У чистій росі.
Я стала собою
На лузі чарівнім.
Веселою, світлою
Під небом синім.
І було радісно,
Що літо славне
І день ясний...
І пахла м'ята
Як ладан, свято...

03.08.2014 р.

НЕ БЕРЕЖЕМО

Ходить щастя по землі, участі шукає,
Та ніхто не розуміє своє щастя!
В дитинстві час біжить – скоріше, сміливіше,
Неможливо його розпізнати у юності часи!
Лише згодом плачемо гірко у шаленій заметілі.
Бо час згубився і ми у нім!
Кохання ходить по землі, шукає ідеалу,
Та ніхто не вірить, що кохання – наше благо!
Ми коханих губимо, безжалісно і безпощадно,
І кохані в лабіринтах тьми пропадають!
А ми дивимося вслід – важко так зітхаємо.
Це треба пережити, – як неповернуті борги!
Життя вирує, б'є ключем, рветься на свободу,
Тільки ми не даємо ніякого ходу!
Відаємо життя дітям, внукам, батьківщині
І йдемо у небеса, там уже нема життя!
Розпрощалися із ним – лежимо, більше не говоримо,
Не маємо, не бережемо... не бережемо, не
Плачемо, і щастя жити – залишаємо...

24.01.2015 р.

ОДНА...

Сама...

Одна на всю планету,

Одна на цілий світ.

Двері наглухо знову закриті,

Знову у серці панує сніг...

Ранок...

В повітрі запах осені літає,

А в цей момент

Тисячі інших людей

Плани складає...

Цікаво...

Десять стукне вітер за вікном,

А я все думаю

Сама...

То листя тихо шарудить,

Зі мною розмовляє...

Сміється...

Кидає жмуток сонця у вікно,

Розпорошує повсюди...

Нарешті...

Про день прийдешній

Думати благає.

Нестандартно...

З посмішкою в серці

І вірою в дива...

Просить...

Пройтися по росі,

У барвінку скупатися...

Зрозуміти...

Що у світі ти не одна,

Адже птахи із вирію повертаються...

Двері...
Такий рідний вхід,
Осені запах святій...
Думки...
Я не сама...
Адже ранок зі мною завжди...
І ти...
І посмішка у Душі...
Все буде добре –
Шепоче мені
Планета Земля...
Я не сама...

18.10.2014 р.

* * *

Ти думав, що зрадив мене –
І я пропала.
Ти помилився...
Бо зробив моє життя
Щасливим...
Я побачила світло
На небі...
Я почула райський
Присмак слів...
Я з вій змахнула сльозу
І посміхнулася весні...

Я ДАВНО НЕ ПИШУ ТОБІ ВІРШІ

Я давно не пишу тобі вірші (формат не той).
Не читаю сторінки із книги «Було»...
І при зустрічі серце не б'ється в набат,
Лише шепче тихенько – «прости і прощай».

Я давно не дихаю в унісон із тобою,
День і ніч розділяю на безкінечність.
Я забула про біль, він просто живе зі мною
І у спадщину вічності спомин злітає.

Я давно не пишу тобі вірші. І в твоєму місті
Листоноша не приносить мої листи.
Час пропливає в тумані безповоротно,
Лиш записка коротка нагадає про мене –
Де б не була – знову й знов вертаю до тебе.

26.01.2015 р.

ШУМ ДОЩУ

Мені сьогодні снився шум дощу...
Він барабанив краплями по склу...
Він думав, що я сплю... і не почую,
Мелодію кохання, що співав для мене...

Мені сьогодні снився шум дощу...
Де ти тримав красиво парасолю...
А сльози неба капали на підвіконня
І в цій картині... вся краса й любов...

Мені сьогодні снився шум дощу...
Він пам'ятав обійми наші...
Слова, що ми шептали,
«Тебе кохаю» так пристрасно казали...

Мені сьогодні снився шум дощу...
Згадальсь зустрічі і розставання...
Як п'ю з лиця твого сльозу небесну,
Мені наснилась казка... дощ, кохання, ти і я...

04.02.2015 р.

МОЇ ПОЧУТТЯ

Мої почуття... мої почуття...
Музики дивний сюжет,
Вічності викута пектораль,
Танцю сліпий пірует...

В них любов і щастя!
В них сумління і гріх...
Сонце весни і зухвала злива,
Гіркі сльози і розпачливий сміх.

Душу вони розривають,
Хочуть в небо злетіти вмить,
Потонути в таємниці життя,
І мелодію ранку зустріти з ним...

14.02.2015 р.

ДУШЕВНІ МУКИ

Коли Тіло лишає Душа,
Піднімається в небо туманом Вона.
Та страхи і муки, пророчі слова
Не дають піти ввись, – і тягнуть назад.
І бродить, страждає Вона в самоті
І сумніви душать в важкій темноті.
В оковах ілюзій і болях земних
Скитається човником в сивій імлі...
І важко Душі уночі, і боляче вдень,
Та інше життя не зустріла Вона.
Небо не світить для Неї, не гріє і схід,
Важко пророчий сповільнити хід...
Пам'ятає Душа життя на Землі
І дні, що розтрачені даром, у злі.
І сутінки сірі, і матінку лінь,
І свято, що було немов би сліпим.
І гори багатства, і спалах брехні,
І влади сп'янілий вогонь, –
І біль самоти...
І рветься, тріпоче і просить Вона
У Бога назад вороття...

Та згасло життя, його вже нема...
І лише страждає ДУША...

МОЇ ВІРШІ

Мої вірші, неначе дощ осінній,
Лишають сльози на вікні.
Мої вірші, малюнок долі,
Що витканий на склі.
Мої вірші, неначе сіль у небі,
Що у хмарах мерехтить.
Мої вірші, холодний білий сніг,
Бо йду по ньому босоніж.
Мої вірші на грані сліз,
На перехресті бід і спотикання.
Мої вірші – признання:
Я вас любила, бо любила...
Признатися й собі не сміла.
Я вас любила...
Майже навмання, можливо з розпачу
Чи із зневіри в людях,
Я вас любила...
Та вже сьогодні – це не має значення...

15.01.2015 р.

ЗАВЖДИ...

Розтоптали?
Встань!
Не можеш?
Перестань!
Сльози?
Витри!
Боляче?
Терпи!
Сил нема?
Доведи!
Мовчиш?
Скажи!
Скривдили?
Забудь!
Як?
Навіки!!!
Та це вже – ніколи...
Ніколи...
Навіки...
Завжди...
Встань...
Іди...

*05.04.2015 р.
(Вербна неділя)*

ЗВИКАЮ...

Звикаю до вічних страждань.
Звикаю...
І до тебе, Господи, без стуку
Звертаюсь...

У Тебе прошу не сил –
Розуміння...
А собі молю не щастя –
Терпіння...

07.05.2015 р.

ТИ – ТАМ

Ти – там. Я тут... Дві Долі, два Життя...
Мені не дотягнутися до Тебе...
Та дві Душі уже давно на Ти...
Їм розминутися нема потреби.

Ти – там. Я – тут... Між нами даль...
Мій крик Душі летить у небуття...
Сумно мені, дощ стікає слізьми...
Спроможися на слово... лиш Тебе я прошу.

Ти – там. Я – тут... Безвихідь,
І серце рветься на частки.
Та не даремно крізь літа
Моя Душа знайшла Твою...

Ти – там. Я – тут... Живу Тобою...
Бо так нестерпно жити у розлуці!
Мені весь час потрібен голос Твій,
Твої поради і натхнення жити...

Ти – там. Я – тут... Дві Долі, два Життя.
Нехай не дотягнутися до тебе...
Та я щаслива в тім, що Ти була.
Я можу посміхнутися... Душею...

12.04.2015 р.

ЯК Я ХОЧУ ВЕРНУТИСЬ...

Ти захочеш вернутись. До нестями захочеш.
Коли вночі заснути не зможеш.
Від думок, від пекельного смутку,
І так щомиті, щовечора, щоночі і щодень...

І захочеться тобі закричати, заволати від болю.
І зрадницьки виступлять сльози (від них не втечеш),
До божевілля захочеш вернутись, стати ближче
І на одному диханні прошептати, – О, Боже!

Як я хочу вернутись! – О, Боже!

18.04.2015 р.

ЧАС РОЗСУДИТЬ

Час розставить усе по місцях
І кожен заплатить за все!
Навіть той, хто тихенько казав
“Не віддам...” –
Отримає розплату за все.
Ті, хто вірили, чекали...
Візьмуть свій приз.
Той, хто зраджував,
Гострі каміння точив, зірветься униз...
І кожен заплаче тоді –
Хто від щастя, а хто від болю...
Адже багато залежить в житті
Від вибраної нами гри...
Та час все розставить по місцях,
Він всіх розсудить, адже так було завжди:
Бо той, хто шептав
“Не віддам” –
Одного разу піде,
Та піде уже Назавжди...

30.05.2015 р.

МИТТЄВОСТІ ЖИТТЯ

Давно в дитинстві думали,
Що завтра прийде щедре і багате,
Що щастя краплями
В обіймах сонце принесе...
Та день вчорашній промайнув
Миттєво, як стихія...
Пропає струмком весняним,
Снігами, що зійшли з небес.

Дощем проплакало кохання перше,
Розлука вічністю пройшла,
А сльози в безкрайнім небі потонули
І висохли в оранжевому сонці
На семи вітрах, у лоні садів, що відцвіли...

Юності роки крилом війнули білим,
Дивним спомином на скронях
Лишили пам'яті сліди...
В лабіринтах проблем несемо життя,
Сміємося пристрасно, плачемо щиро,
І по колу йдемо, та дороги в минуле нема...

14.03.2015 р.

*Захищайте своїх рідних та близьких.
Що б вони Вам не сказали.
Адже вони – Ваше ЖИТТЯ...*

ЗМІСТ

Прости мене... ..	5
Вірші – лише слова.....	6
“Вона народилась в січні...”	7
Енергія слова	7
Все спочатку	8
“Прикрила очі...”	9
Слово Боже	10
А я тебе кохаю й досі	11
Я неодмінно повернусь... ..	12
Фатальна помилка	13
Чорно-білий світ	14
Ангели говорять... ..	15
Вона малює.....	16
Вино осені	17
Смерть... заради чого?	18
Стіна	19
Твої книги	20
Жінка мого життя	21
Чужа.....	22
Назустріч вітру	23
“А літо тихо помирає...”	23
Вигадала тебе	24
Кого забрало небо	25
Не хочемо війни	26
Сіла осінь на порозі	27
Про війну	28
Розлучались двоє	29
Спаси нас, Господи	30
Невпинний біг	31
“Роса блищала діамантами сьогодні...”	31
Осінь мого життя	32

Дивний ранок.....	33
Я не кохав	34
Спасибі, Господи, за все	35
У неї душа осіння	36
Згадай... ..	37
Матері	38
Душа	39
Розмова	40
Я в самотності заблукала	41
Рідний край... ..	42
“У чорній одежині...”	43
Весняний дощ	44
Мить... ..	45
Музика розлуки	46
Осінні яблука	47
Запаліть свічу... ..	48
Десь сходить місяць	49
День новий	50
Чому?	51
Ти впізнай... ..	52
Думки неначе вітер	53
Під грушею	53
Плаче осінь	54
Пишу вірші	55
Дитинства мого оберіг	56
З чистого джерела	57
Отримання книг	58
Осінньо-жовтий час	59
Нічне місто	60
Бузок	61
Життя – єдина мить	62
“За три кроки до смерті...”	63
Зайдіть у осінь золотаву	64

Мій крам	65
“Білий Ангел...”	66
М’ята	67
Не бережемо	68
Одна...	69
“Ти думав, що зрадив мене...”	71
Я давно не пишу тобі вірші	72
Шум дощу	73
Мої почуття	74
Душевні муки	75
Мої вірші	76
Завжди...	77
Звикаю...	78
Ти – там	79
Як я хочу вернутись...	80
Час розсудить	81
Миттєвості життя	82

Літературно-художнє видання

ВОЛОШИНА Анна Михайлівна

МИТТЄВОСТІ ЖИТТЯ

Технічний редактор
Віталій Власюк

В авторській редакції

Підписано до друку 26.06.2015 р. Формат 60x84 1/16. Папір офсет.
Гарнітура «Mysl». Друк офсет. Ум. друк. арк. 5,12.
Наклад 100 пр. Зам. 31.

Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.
e-mail:oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».